

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **N. A.**, nar. dne, státní příslušnost Afghánistán
t. č. ZZC Balková, Tis u Blatna

zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
inspektorát cizinecké policie na ML Praha - Ruzyně,
sídlem Aviatická 1050/16, Praha 6,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2019 č.j. KRPA-405081-16/ČJ-2019-000022-MIG

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude proplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o jeho zajištění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody za účelem správního vyhoštění do Afghánistánu.
2. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný nesprávně zvážil realizovatelnost účelu zajištění, zejména pokud žalobce uvedl, že zemi z Afghánistánu utekl před válkou. Žalovaný měl povinnost se zabývat možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování žalobce, a nikoli vycházet z nekonkrétního závazného stanoviska ministerstva vnitra, aniž by se vypořádal s tvrzením žalobce o válečné situaci v Afghánistánu.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta s. ř. s. při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“
6. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště“.
7. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky“.
8. Důvod zajištění jako takový žalobce nespороval, ostatně je dán skutečností, že žalobce do České republiky bez oprávnění k pobytu a dokladu totožnosti a výslovně uvedl, že hodlá vycestovat do Německa, které je jeho cílovou zemí.
9. Žalovaný sice v odůvodnění konstatoval obecně, že vycestování žalobce je možné, neboť se na něj nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, avšak dále uvedl, že žalobce neuvedl zásadní skutečnosti, které by bránily realizaci vyhoštění. Zároveň odkázal na stanovisko odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR, č. ZS50843. S obsahem stanoviska byl žalobce seznámen. Pokud byl žalobce

seznámen s obsahem závazného stanoviska a žalovaný na něj odkázal, lze mít za to, že stanovisko je součástí odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

10. Ministerstvo vnitra ČR ve stanovisku dle § 120a zákona o pobytu cizinců se zabývalo obecně bezpečnostní situací a dodržováním lidských práv v Afghánistánu proto, že *žalobce žádné konkrétní nebezpečí (tím méně ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy) neuvedl, pouze využil obecně zhoršené bezpečnostní situace v zemi za účelem ekonomické migrace do Evropy.* Z obsahu závazného stanoviska je přitom zřejmé, že Ministerstvo vnitra vycházelo z relevantních podkladů a své závěry v potřebném rozsahu zdůvodnilo.
11. V řízení o zajištění žalobce uvedl, že „původně“ utíkal před válkou, v současné době z důvodu lepšího života v Evropě. Z Afghánistánu vycestoval v roce 2015 do Íránu, kde byl 3,5 roku. Poté vycestoval přes Turecko, Řecko, Srbsko, odkud byl 2x vrácen do Řecka.
12. Namítá-li nyní žalobce, že se žalovaný nevypořádal s konkrétním tvrzením žalobce o válečné situaci v Afghánistánu, kterou v žalobě nijak nespecifikuje, namítá tak v rozporu s jeho tvrzením ve správním řízení. Žalobce ve správním řízení neuvedl žádné konkrétní okolnosti mu hrozícího nebezpečí v zemi původu, pouze obecně konstatoval, že Afghánistán opustil z důvodu bezpečnostní situace, k čemuž se žalovaný, resp. Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku vyjádřilo.
13. Žalobní bod je v rozporu s obsahem správního spisu. Správní orgán není povinen, resp. ani schopen, se vypořádat s námitkou cizince, kterou neuvedl ve správním řízení. Absenci tvrzení cizince odpovídá absence tomu odpovídajícího odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. K obecné situaci v Afghánistánu a tomu odpovídající povinnosti cizince osvědčit existenci překážek realizace vyhoštění lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 293/2019 – 26, bod 11.
14. Správní orgán zvážil realizovatelnost účelu zajištění ve smyslu absence vážné újmy dle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a proto soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, a žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
15. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.
16. Ustanovený advokát žalobce, jemuž v souladu s § 35 odst. 9 větou první s. ř. s. platí odměnu za zastupování stát, provedl ve věci 2 úkony právní služby, kterými jsou převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] a písemné podání [doplnění blanketní žaloby]. Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100,- Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300,- Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za 2 úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 6800,- Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající DPH. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 17. 1. 2020

Mgr. Kamil Tojner, v.r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: